

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten synes, at det er et godt og gen-nemarbejdet forslag, som SF her er kommet med. Vi mener, at en opprioritering er helt nødvendig.

Den eneste grund til, at regeringen reelt afviser forslaget, er, at det ikke er regeringen selv, der er kommet med forslaget. I stedet for ned-sætter man så en referencegruppe. Ja, så gik der tid med det, som man siger. Men imens stiger antallet af selvmord blandt de unge. Det er be-kymrende. Det er også bekymrende, at mange selvmord sker, mens personerne er i samfun-dets varetægt. Selvmordsfrekvensen i de dan-ske fængsler er alt, alt for høj.

Med den modtagelse, som SF's forslag fik fra regeringen, må vi jo forudse, at regeringen efter sommerferien vil komme med noget, der til for-veksling ligner SF's forslag, og det kan vi sådan set kun være tilfredse med.

Tom Behnke (FP):

Selvmord og selvmordsforsøg er jo ganske alvorligt. Det er ganske alvorligt, at der overho-vedet er nogen i det danske samfund, der kan komme så langt ud, om jeg så må sige, at de vælger den eneste løsning eller kun kan se én løsning: at begå selvmord eller i hvert forsøge på det.

Det er naturligvis noget, man skal være me-get opmærksom på, og det er noget, alle i sam-fundet her skal være opmærksom på. Hvis der er personer, der udviser tendenser i den ret-ning, skal man sørge for, at der bliver grebet ind i tide, sørge for, at de pågældende personer bliver talt fra det og lader være med overhove-det at gøre forsøget.

Jeg var glad for, at ministeren i sit svar kunne fortælle, at der har været et fald i antallet af selvmord og selvmordsforsøg igennem de sid-ste 10 år. Det synes jeg er positivt, og jeg håber meget, at den tendens vil fortsætte.

Vi er i Fremskridtspartiet af den opfattelse, at det her er et område, der skal tages alvorligt og seriøst. Vi har den opfattelse, at en væsentlig forebyggende indsats er at sikre, at vi har nogle gode familieforhold i Danmark; at familien er et sted, hvor man kan tale om tingene, et sted, hvor man kan søge trøst og støtte og tryghed, således at man ikke behøver at komme i den si-tuation, at man kun kan se én løsning.

Vi har i Fremskridtspartiet også med tilfreds-hed set, at Livslinien har ydet en enorm indsats på det her område og har gjort utrolig meget.

Og jeg er overbevist om, at hvis vi fortsætter med den mulighed, så er det en væsentlig årsag til og medvirken til, at antallet af selvmord kan falde yderligere.

Sagen er jo, at i os alle, i alle mennesker, lig-ger der en naturlig blokering mod overhovedet at begå selvmord. Det ligger jo i det hele men-neske, at vi ønsker at opretholde livet så længe som muligt. Og derfor er det jo ganske meget, der skal til, inden man overhovedet begynder at overveje den tanke, at der kun er én løsning på problemerne, og det er at begå selvmord. Men sagen er jo, at hvis man først én gang er kom-met ud over den blokering, hvis man først én gang har forsøgt at begå selvmord, så er det meget nemt næste gang også at vælge den løs-ning. Derfor er der ingen tvivl om, at de, der forsøger at begå selvmord, skal der virkelig gø-res en massiv indsats over for, dér skal der vir-kelig samles op, for de er alt andet lige i den største risikogruppe for at komme til at gøre det igen.

Når jeg ser på SF's forslag, så synes jeg, at det er et godt forslag, og vi har i Fremskridtspartiet stor sympati for alle de intentioner, der er i for-slaget. Men der er to punkter, som jeg er nødt til at sige bør udgå af forslaget, inden vi kan trykke på den grønne knap og godkende det samlede forslag, og det er punkterne 3 og 4 om tilbud til livsmodsunndervisning og undervis-ning i mestring af eget liv og en offentlig infor-mations- og holdningskampagne samt i øvrigt kendskabet til selvmordsadfærd og selvmords-problematikken generelt. Det er to punkter, som er problematiske.

Det, der er problematisk, er, at hvis man f.eks. i folkeskolen begynder at undervise i de her ting, så er det netop, at man begynder at sætte nogle tanker i gang i hovederne på børn og unge; nogle tanker, som slet ikke skal sættes i gang. Det, man skal forhindre, er jo, at den tanke overhovedet opstår. Tværtimod skal der stimuleres til, at man så længe som muligt op-retholder livet, og derfor er det vores opfattelse, at man skal lade være med det her.

Til gengæld er vi helt enige i, at vi skal tage fat i dem, der har problemerne. Vi skal tage fat i dem, der udviser symptomer, om jeg så må si-ge, på de her problemer. Og her er der ingen tvivl om, at vi også støtter et initiativ til, at de faggrupper, der typisk er i berøring på det her felt, blive endnu bedre – de er gode i dag – og at nyuddannede også bliver endnu bedre til på